

mere officielle arrangementer, der afholdes i forbindelse med OL.

Så gav udenrigsministeren en grundig gennemgang af situationen i Tibet. Det er jo rigtigt, som udenrigsministeren siger, at der har været dialog, men mens der har været ført dialog, har Kina også gennemført nogle retsforhandlinger, eller hvad man nu kalder den slags, som vel i virkeligheden er skueprocesser, hvor man har idømt en række tibetanere meget hårde straffe, og det er ikke mit indtryk, at den dialog, der foregår, sådan i øvrigt spiller positivt ind i forhold til situationen i Tibet, hvor der stadig væk foregår massiv undertrykkelse.

Det, som jeg synes er problematisk i udenrigsministerens redegørelse, er, at han, selv om han remser det hele op og nævner en masse rigtige eksempler på skærpet undertrykkelse i Kina, så alligevel konkluderer, at det er gået frem de sidste 15 år. Det vil jeg ikke afvise, men det, der er kernen i dag, er jo, hvad der er sket i Kina, efter man besluttede at arrangere de Olympiske Lege i Kina. Jeg kan forstå på udenrigsministerens fremlæggelse, at han er velbevandret i Amnestys materiale, men pointen er, at den konklusion, som Amnesty drager, nemlig at selve det at man arrangerer OL i Kina har ført til øget undertrykkelse, springer udenrigsministeren over, og den er vel vigtig, når vi skal diskutere, hvordan vi skal forholde os til afholdelsen af OL.

Der er jo flere eksempler på, at selve det at afvikle OL har ført til skærpet undertrykkelse. Mennesker, som er blevet fjernet fra deres jord eller i hvert fald den jord, de boede og arbejdede på, er, på trods af at den private ejendomsret nu åbenbart også er blevet skrevet ind i kinesisk lovgivning, blevet mødt med hårde straffeforanstaltninger, når de har protesteret mod det.

Hvis nogen har insisteret på at rejse diskussionen om menneskerettigheder i sammenhæng med de Olympiske Lege og sagt, at menneskerettighederne måske var vigtigere for kineserne end OL – muligvis et synspunkt, som disse mennesker er i mindretal med i Kina, men dog et synspunkt, de har lov til at have – så er de også blevet mødt med hård afstraffelse.

Samtidig er man i Beijing jo begyndt på en systematisk udrensingsproces for at fjerne uønskede elementer, så Beijing kan fremstå som et harmonisk sted, hvor de mennesker, man kommer i kontakt med, udtrykker sympati og velvilje over for styret. Så vidt jeg har forstået, foregår det ved, at man gennem arbejde skal blive genopdraget – det er jo en formulering, som vi hi-

storisk set ved kan dække over ganske uhyrlige forbrydelser.

Altså, uanset hvordan man vender og drejer det, så er situationen den, at det, at man arrangerer OL i Beijing, ikke har ført til den forbedring i menneskerettighedssituationen, som man havde ønsket, men til det modsatte – i hvert fald ifølge Amnesty, og dem vil jeg så læne mit hoved op ad i denne sag.

Med hensyn til spørgsmålet om at boykotte åbnings- og afslutningsceremonien er det jo undertiden blevet fremført i debatten, at Amnesty har det synspunkt, at det er vigtigt, at man deltager. Det har Amnesty sådan set ikke sagt noget præcist om, når det handler om politisk deltagelse. Det, de har sagt, er, at hvis man som politiker ønsker at deltage, så er det meget vigtigt, at man benytter lejligheden til at sætte fokus på overtrædelserne af menneskerettighederne.

Er det så det, den danske regering har tænkt sig at gøre? Ja, hvis man skulle tro på det, som kulturministeren og udenrigsministeren nogle gange har sagt, så vil de måske gøre det. Men hvis man spørger statsministeren, er det første svar, man får, at regeringen intet ønske har om at sammenblande sport og politik. Det længste, statsministeren er gået, er at sige, at hvis man blev indbudt til officielle drøftelser med den kinesiske regering, ville det være naturligt dér at fremføre kritik. Det vil sige, at den kinesiske regering kan være sikker på ingen kritik at få under OL fra tilstedeværende danske ministre eller andre repræsentanter for regeringen, hvis den bare lader være med at arrangere et officielt møde.

Der vil jeg bare i al stilfærdighed sige, at hvis der er nogen, der i den her debat vil dække sig ind under, at de er i overensstemmelse med Amnestys ønsker og derfor afviser en boykot af åbnings- og afslutningsceremonien, så har de en lang, lang samtale med statsministeren foran sig, hvor til skal overbevise statsministeren om en helt anden og langt mere offensiv linje i det her spørgsmål.

Kl. 11:08

Der er, som jeg har sagt, masser af eksempler på, at undertrykkelsen af menneskerettigheder og arbejdstagerrettigheder i Kina er taget til op til OL. Her i sidste uge fik vi sådan det lidt kuriøse eksempel på det, nemlig at Danmarks Radio tilsyneladende ikke ønsker at transmittere håndboldkampe, at stå for produktionen af udsendelserne. Og hvorfor nu denne afvisning af at gøre noget af det, man er bedst til i Danmarks Radio